

Устимчук К. А., Рябик Г. Є.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

**ТЕХНІЧНИЙ РІВЕНЬ ПІДПРИЄМСТВ:
МЕХАНІЗМ ПІДВИЩЕННЯ В РИНКОВИХ УМОВАХ**

Світове економічне зростання характеризується швидким удосконаленням технологій. У світі проходять процеси інтенсивного розвитку та впровадження результатів науково-технічних процесів у всі сфери діяльності людства. Це значно впливає на розвиток технічного рівня підприємства.

З метою не втрачати позиції на світовому ринку, зробити виробництво прибутковим і збільшити якість і випуск продукції в одиницю часу, і при цьому завдавати мінімальної шкоди екології, потрібно постійно вдосконалювати виробництво новою сучасною технікою і прогресивними технологіями.

Проблему шляхів підвищення технічного рівня підприємства і механізмів їх впровадження розглядали у своїх працях такі вітчизняні науковці: С. Грібов, К. Волков, О. Коротюк, Р. Сарпюк, В. Мотахова та інші.

Впровадження нових техніко-технологічних процесів помітно поліпшує економічні показники, продуктивність праці, конкурентоспроможність. Ці процеси також значно мінімізують витрати і підвищують технічний рівень безпеки на підприємстві.

Технічний розвиток – це процес формування та вдосконалення техніко-технологічного рівня підприємства, яке має бути постійно зорієнтованим на підвищення ефективності виробництва та прогресивність розвитку [2].

Технічний рівень виробництва – це економічна база ефективності виробництва, рівень всіх економічних показників, а саме засоби виробництва та знаряддя праці, наприклад: інструменти, прилади, камери догорання, машини, печі та інше.

Оцінка технічного рівня є головною задачею для початку конструктивних змін й включає в себе такі питання, як оцінка рівня механізації і автоматизації, оцінка прогресивності продукції, оцінка технічної озброєності праці, виробнича

оцінка застосування технологічних процесів, оцінка ефективності розподілу робочої сили на підприємстві [3].

Необхідність техніко-технологічного розвитку дуже недооцінена в нашій країні і знаходиться на низькому рівні. На те є низка причин, а саме недостатність державної підтримки, морально і фізично застаріла техніко-технологічна база підприємства, недосконалість механізмів трансферу інноваційних технологій, недостатній рівень кваліфікації працівників, неефективна амортизаційна політика, недосконала правова база, недостатній рівень інвестування та інше [1].

Через ці проблеми виникла економічна проблема між державою та підприємствами, які націлені на техніко-технологічний розвиток. Підприємства не тільки не мають коштів на підвищення рівня виробництва, а також не мають прав на здійснення інноваційних змін.

Розгляд та подолання цих причин позитивно вплинуть на прогрес та зрушення з місця техніко-технологічних процесів не тільки підприємства, а цілої країни та допоможе покращити позиції на внутрішньому і зовнішньому ринках.

Підвищення рентабельності виробництва, продуктивності праці та зниження собівартості продукції можливо тільки при досягненні високої ефективності промислового виробництва на основі систематичного технічного прогресу.

Вчені, які займаються дослідженням удосконалення механізмів технічного рівня виробництва розрізняють дві форми, які виділяють стадії процесу впровадження технічного розвитку підприємства.

Перша форма технічного розвитку підприємства вимагає менших витрат коштів та часу. Вона підтримує техніко-технологічну базу та складається з таких видів розвитку: удосконалення підприємства шляхом технічного доозброєння, капітальний ремонт обладнання, заміна зношеного устаткування новим того ж технічного рівня.

Друга форма технічного розвитку підприємства охоплює більш масштабні плани та вимагає значного проміжку часу, значних вкладів великих коштів та великий термін окупності. Ця форма розвитку включає в себе такі види розвитку, як модернізація, технічне переозброєння, реконструкція, розширення, нове будівництво [4].

У наш час в Україні технічний розвиток підприємств різних галузей перебуває на низькому рівні. Це ми можемо побачити за рахунок головних показників основних фондів підприємств, а саме коефіцієнт оновлення і вибуття устаткування та машин, відповідно 2–3% і 63–70%. Так на промислових підприємствах третина всієї техніки і обладнання являється морально і фізично застарілими.

Отже, щоб уникнути додаткових втрат при впровадженні нової технології на виробництво, треба своєчасно проаналізувати ринок, конкурентів та потребу споживачів. Адже управління технічним розвитком потребує чіткого плану дій та правильну оцінку змін, які плануються втілюватись у життя.

Список використаних джерел:

1. Дак Дж. Д. Монстр перемен: Причины успеха и провала организационных преобразований / Дж. Д. Дак. – М. : Альпина Паблишер, 2003.
2. Гронь О. В. Інструментарій управління стратегічними змінами підприємства / О. В. Гронь // Матеріали VI міжнародної науково-практичної конференції «Економічні підсумки 2011 року».
3. Гронь О. В. Формування потенціалу реалізації стратегічних змін на підприємстві / О. В. Гронь // Зб. наук. праць Черкаського державного технологічного університету. Серія «Економічні науки». – Черкаси : ЧДТУ, 2012.
4. Жаворонкова Г. Управління технічними змінами сучасних підприємств / Г. Жаворонкова, О. Дяченко // Наука й економіка : наук.-теорет. журнал. – 2010. – № 3.

Феденко Ю. В., д. е. н. Гринько Т. В.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

ПЕРЕВАГИ І НЕДОЛІКИ ВИКОРИСТАННЯ ДИВЕРСИФІКАЦІЇ НА СУЧАСНИХ ПІДПРИЄМСТВАХ

В даний час динамічні зміни зовнішнього середовища змушують сучасні підприємства, які прагнуть до посилення своїх позицій на ринку, використовувати різні стратегії розвитку бізнесу. Однією з таких стратегій розвитку бізнесу і являється стратегія диверсифікації [1].

Проведене дослідження показало, що існує велика кількість трактувань даного поняття, в той же час, більшість теоретиків і практиків стратегічного